

ת"פ 55583/07/18 - מדינת ישראל נגד משה שמעון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55583-07-18 מדינת ישראל נ' שמעון(עציר)

ת"פ 62183-08-19 מדינת ישראל נ' שמעון(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר מדינת ישראל
המאשימה	ע"י תביעות ירושלים נגד משה שמעון (עציר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד שרון מילר

גזר דין

כתבי האישום

הנאשם הורשע על-פי הודאתו בשני כתבי אישום כמפורט להלן, על פי סדרם הכרונולוגי:

ת"פ 55583-07-18 (להלן - **התיק הראשון**) - מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 10.6.2018 בשעות הבוקר המאוחרות, הגיע הנאשם לבית בשכונת רמת בית הכרם, נכנס לחצר באופן לא ידוע, נטל ממחסן בחצר פיסת מתכת, ובעזרתה הרים את תריס הדלת המובילה לבית פנימה. הוא נכנס לתוכו וגנב ממנו 2,000 ₪ במזומן, מכשיר אייפד, טלפון נייד, מכשיר משחקים אקס-בוקס וכן שרשרת זהב וטבעת זהב, ולאחר מכן עזב את המקום. בגין כך הודה והורשע הנאשם בביצוע עבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ת"פ 62183-08-19 (להלן - **התיק השני**) - מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 26.8.2019 בשעת בוקר, נכנס הנאשם למלון "בית קטן בערבה", עבר במסדרונות, הגיע לחדר אותו שכרה אותה עת המתלוננת, שדלתו הייתה סגורה ולא נעולה, פתח את הדלת, נכנס לחדר שהיה ריק מאדם אותה עת, וגנב מתוכו ארנק השייך למתלוננת ובו כסף מזומן בסך 600 ₪ וכן 5 כרטיסי אשראי ויצא מהמקום. בהמשך ובמקום סמוך, עשה הנאשם שימוש באחד מכרטיסי האשראי ורכש סיגריות בשווי לא ידוע. בגין כל אלה, הודה הנאשם והורשע בעבירה של כניסה למקום מגורים, לפי סעיף 406(א), גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיפים 16(א) ו-17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (בהתאמה).

מהלך הדין

ביום 17.7.2018 נעצר הנאשם בעקבות גילוי דנ"א במסגרת חקירת התיק הראשון, והובא להארכת מעצרו במסגרת "מעצר ימים".

ביום 24.7.2018 הוגשו נגדו כתב אישום בתיק הראשון, יחד עם בקשה למעצר עד לתום ההליכים נגדו.

ביום 21.8.2018 שוחרר הנאשם למעצר בית מלא.

ביום 14.11.2018 ביקש הנאשם להיעצר בשל מצוקה בחלופת המעצר, ואכן נעצר ביום 15.11.2018, אך שוחרר ביום 19.11.2018.

ביום 26.8.2019 ביצע הנאשם את העבירות נשוא התיק השני, ונעצר כבר למחרת, ביום 27.8.2019.

בעקבות המעשים נשוא התיק השני, נעצר הנאשם עד לתום ההליכים נגדו ביום 25.9.2019.

עבר פלילי ומאסר מותנה

לחובת הנאשם 16 הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש, אלימות, מרמה ונשק. הוא שהה מאחורי סורג ובריח בעונשי מאסר לכל הפחות במשך 148 חודשים לאורך חייו, והוא כבן 45 שנים. משמעות הדבר, ששהה מאחורי סורג ובריח במצטבר למעלה מ-12 שנה, כמעט משליש מתקופת חייו.

אם לא די בכך, תלויות ועומדות נגדו שתי תקופות מאסר מותנה, האחת של 3 חודשים בגין עבירות רכוש מסוג עוון, והשניה של 6 חודשים בגין עבירות מסוג פשע, שתיהן, חבות הפעלה, בנסיבות מקרנו. בסה"כ מדובר בתקופה של 9 חודשי מאסר מותנה (להלן - **המאסר המותנה**) שהוטל עליו בת"פ (י-ם) 46152-09-15 מיום 10.1.2016 (להלן - **תיק התנאי**).

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה טען, כי יש לקבוע מתחם ענישה שבין שנה שלוש שנות מאסר לכל תיק, נוכח נסיבות ביצוע העבירות לאור יום, כשהדבר ממחיש את פוטנציאל הסיכון שבמפגש עם יושבי הבתים הנפרצים. התובע תיאר את הכיעור שבמעשים, לרבות העובדה שהנאשם גנב למעשה מכשירים אלקטרוניים בשימוש ילדי המשפחה בתיק הראשון. נוכח העבר הפלילי המכביד ביקש התובע להטיל הנאשם עונש ברף הגבוה של המתחמים, ואף לחרוג מהם לחומרא כקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, ובנוסף לכך, להפעיל נגד הנאשם את עונש המאסר המותנה במצטבר לכל עונש שיוטל עליו, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננים.

מאידך, טען הסניגור, כי הנאשם הודה וחסך מזמנו של בית המשפט; הנאשם עשה מאמצים לעלות על דרך חדשה; הוא

שומר על ניקיון מסמים בין כתלי הכלא, חזר בתשובה והוא מבקש לשמש אב תומך ונוכח לשני ילדיו הקטינים, עמם לא התראה מזה חודשים רבים, מאז שנעצר שוב. הסניגור הדגיש את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, ואת העובדה שהעבירות בוצעו ללא תחכום, ומתוך הצורך להשביע את הרעב וההתמכרות לסם, עליה לא הצליח הנאשם להתגבר בזמנו למרות מאמצים ולמרות ששוחרר בין התיק הראשון לשני.

הנאשם ביקש ממני שלא למצות עמו את הדין, הדגיש את חזרתו בתשובה ואת ניקיונו מסמים, ואת רצונו להיות אב נוכח לילדיו הקטינים אותם לא ראה חודשים רבים, ושלגביהם הוא חב את מזונותיהם. הוא תיאר את דאגתו המרובה להוריו הקשישים, במיוחד בימים אלה, ואת הקושי של הריחוק המתמשך מהם.

יצוין כי לאחר הטעונום לעונש הוגשה בקשה מטעם התביעה להגשת הצהרת נפגעת עבירה - המתלוננת בתיק השני. בהחלטתי מאתמול (19.5.2020) אישרת את הגשת ההצהרה אך קבעתי כי יינתן לה משקל מועט נוכח אופן הגשתה. מכל מקום, המתלוננת היא אזרחית זרה שהגיעה לארץ לאירוע משפחתי, או-אז נגנבו מחדרה הארנק ובו כסף וכרטיסי אשראי כמתואר בכתב האישום. המתלוננת תיארה את החרדה הרבה ועוגמת הנפש הניכרת שנגרמה לה, ואת תחושת חוסר האונים שנלוו לכך.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - התפרצות למקום מגורים היא עבירה קשה שפגיעתה בציבור ובערכים המוגנים משמעותית ורב-מימדית. כפי שנאמר ב-ע"פ 2844/14 **אפללו** נ' **מ"י** (מיום 23.5.2016): "בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת של עבירות התפרצות לבתים וגניבה, אשר פוגעות בקניינם של בעלי הרכוש, בפרטיותם, בביטחונם, בבטחון הציבור ובתחושה של 'ביתי הוא מבצרי'... מעבר לפגיעה קשה זו, עבירות התפרצות לבתים, ובפרט אלה הכוללות הצטיידות ושימוש בכלי נשק, עלולות על נקלה להידרדר לאירוע אלים, אשר קשה לחזות את תוצאותיו" (**שם**, בעמ' 7). בנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, בהחלט ניתן לומר כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה ביותר.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: בשני המקרים מדובר בהתפרצות מתוכננת למקום מגורים בשעת יום, שבהן צפויים בני המקום לשהות בו. על-כן יש בכך משום נטילת סיכון גדול לנאשם ולאחרים, שמא יתפתח מאבק אלים ביניהם. אם הדבר אינו מלמד על תעוזה (כטענת הנאשם וסניגורו), הרי שלכל הפחות מדובר באדישות רבתי לפגיעה העצומה האפשרית לשלום הזולת, ואדישות נפשית בכל הנוגע לפגיעה בפועל בפרטיותם ובתחושת ביטחונם של יושבי מקומות המגורים שנפרצו; הנאשם אחראי בלעדית למעשים, ולמרות שככל הנראה המעשים בוצעו על רקע ההתמכרות לסמים ארוכת השנים ממנה סובל הנאשם, אין בכך תירוץ לעשיית המעשים; בפועל נגרם נזק הן לפרטיותם והן לרכושם ולתחושת ביטחונם האישי של הדיירים, כפי שעולה מהצהרת נפגעת העבירה בתיק השני.

מדיניות הענישה הנוהגת - הכלל בעבירות התפרצות לבתי מגורים הוא מאסר בפועל, ואף ממושך. ברע"פ 9339/17

אוחיון נ' **מ"י** (מיום 25.12.2017) נקבעו מתחמים שבין 10 ו-12 חודשי מאסר ל-20 ו-24 חודשי מאסר בגין מעשי התפרצות בצוותא. שם נגזר על הנאשם מאסר בן 18 חודשים והופעל מאסר מותנה כך שהנאשם ריצה באותו מקרה 30 חודשי מאסר; במקרה חמור יותר, שבו הנאשם נתקבל בבעל הדירה בעת ההתפרצות ואף תקף אותו, נקבע מתחם שבין 10 ל-30 חודשים, ונגזר על הנאשם עונש של 28 חודשי מאסר בגין 3 אישומים מאותו סוג [רע"פ 426/18 **חג'אזי** נ' **מ"י** (מיום 22.1.2018); ברע"פ 7683/13 **פרלמן** נ' **מ"י** (מיום 22.2.2014) נדון מקרה של התפרצות לדירה, גניבה והפרת הוראה חוקית. אושר מתחם ענישה שבין 12 ל-24 חודשי מאסר והוטל בסופו של יום עונש של 18 חודשי מאסר. גם שם לנאשם היה עבר פלילי מכביד.

אציין, כי בעפ"ג (י-ם) 1369-02-14 **חושיה** נ' **מ"י** (מיום 19.5.2014) אליו הפנתה המאשימה, נדון מקרה של התפרצות בודדת, אך בה נגרם נזק ניכר יותר, הגניבה הייתה בשווי משמעותי יותר והייתה היכרות מוקדמת בין הנאשם לבעלי הדירה, תוך תכנון של התפרצות ופריצה לכספת. שם אומץ מתחם שבין 18 ל-36 חודשים, אך כאמור, הנסיבות שם חמורות מעניינו (בהיבט של כל אחד מהתיקים).

אשר לפסיקה שאליה היפנה הסניגור - בעפ"ג (י-ם) 27721-03-14 **מ"י** נ' **בן אבו** (מיום 8.5.2014) נדון עניינו של נאשם שהורשע בשתי עבירות התפרצות וגניבה. הוא נדון ל-7 חודשי מאסר בפועל, וערעור המדינה נדחה. אמנם, בית המשפט המחוזי אישר את גזר הדין של בית משפט קמא, ואולם העיר כי ניתן היה לקבוע מתחם מחמיר יותר מעבר לשנה כפי שנקבע, אך בנסיבות אותו מקרה (השונה במכלול ממקרנו) נמצא כי אין להתערב בקביעה זו. גם ברע"פ 3250/16 **שימחייאב** נ' **מ"י** (מיום 20.4.2016) אושר מתחם ענישה נמוך מזה שמבקשת המדינה, והנסיבות שם דומות למקרנו (במיוחד לתיק הראשון), ואולם לטעמי במכלול הנסיבות הרלבנטיות לקביעת מתחם הענישה, לא ניתן לקבוע מתחם דומה שבין 4 חודשים לרבות בעבודות שירות ועד 12 חודשים, שכן הוא אינו הולם. בע"פ (חיפה) 13953-01-16 **בדארנה** נ' **מ"י** (מיום 18.2.2016) נדונו נסיבות שונות מעניינו.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על 12 - 24 חודשים לכל תיק.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם הודה בשני התיקים, ואולם הודיה זו, לא חסכה זמן שיפוטי כלל וכלל. לראיה, מעצרו של הנאשם הוארך בבית המשפט העליון באופן חריג [בש"פ 2600/20 **מ"י** נ' **שמעון** (מיום 21.4.2020)]; לנאשם עבר פלילי מכביד ביותר וכאמור, ריצה כשליש משנות חייו מאחורי סורג ובריח. הדבר מעיד על מועדותו לשוב ולבצע עבירות הפוגעות בציבור וברכוש; בשנתיים האחרונות ניסה להשתקם ללא הצלחה, ומתוך אמון בו, אף שוחרר לתקופה לא קצרה. אלא שכוחו לא עמד לו, והוא שב לסמים, וביצע את העבירות נשוא התיק השני בשל התמכרותו זו; בין כתלי הכלא הנאשם טוען שהתנקה מסמים, חזר בתשובה, והוא שואף לחזק את הקשר עם ילדיו המתגוררים עם בת זוגו לשעבר. הנאשם גם ציין כי הוא חושש להוריו הקשישים ולבריאותם וציין את הקשר הקרוב אליהם - בכל אלה שהותו מאחורי סורג ובריח פוגעת. עם זאת, שיקולים אלה היו לנגד עיני הנאשם גם בעת ביצוע העבירות, והדבר לא היווה גורם ממתן או מעכב, כך שקשה לתת לשיקול זה משקל ממשי לקולא; הנאשם שוהה תקופה ארוכה מאחורי סורג ובריח.

המיקום במתחם - במכלול השיקולים, הכף נוטה לחובת הנאשם. עברו הפלילי המכביד, יחד עם העובדה שאת העבירות בתיק השני ביצע תוך הפרה של אמון בית המשפט, והצדיק, למרבה הצער, את עמדת המאשימה למעצרו עד לתום ההליכים לכתחילה, מלמדים כי לא ניתן לתת בנאשם אמון כי אכן ישנה את דרכיו. זוהי אמירה קשה, אמנם, אך היא מתחייבת מניסיון העבר ומהצורך להגן על הציבור מפניו. לכן, יש למקם את הנאשם ברף העליון של המתחם שקבעתי לכל תיק במצטבר.

חריגה לחומרא מן המתחם מטעמי הגנה על שלום הציבור - סעיף 40ה' לחוק העונשין - לטעמי, חריגה לחומרא ממתחם הענישה מטעמי הגנה על הציבור, צריך להישמר למקרים קיצוניים. הגם שהמקרה שלפניי קשה ומחייב החמרה, לא סברתי כי זהו המקרה הקיצוני שיוכל להצדיק שימוש בכלי זה. מעבר לכך, התוצאה אליה הגעתי, חמורה דיה ואין להכביר עליה.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 20 חודשי מאסר בפועל בגין כל תיק, ובסה"כ, 40 חודשי מאסר בפועל לריצוי בניכוי מלא של ימי מעצרו במסגרת התיקים שבכותרת;
- ב. מפעיל 9 חודשי המאסר המותנה שהוטלו על הנאשם בתיק התנאי, 3 חודשים בחופף, ו-6 במצטבר, **כך שבסך הכל ירצה הנאשם 46 חודשי מאסר בפועל בניכוי מלא של ימי מעצרו**;
- ג. 12 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת רכוש מסוג פשע בתוך שלוש שנים משחרורו;
- ד. 6 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת רכוש מסוג עוון בתוך שלוש שנים משחרורו;
- ה. פיצוי בסך 1,000 ₪ **לכל אחד** מהמתלוננים בשני התיקים - בסה"כ 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.2021. ככל שקיימת הפקדה במי מהתיקים, היא תקוזז עם הפיצוי והיתרה תושב לנאשם.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו אייר תש"פ, 20 מאי 2020, במעמד הצדדים.